

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 572/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 70/2016-4143 z 2. júna 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom,

Teodora Tekela 23, Trnava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 5 Tos 70/2016-4143 z 2. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 49/2010 z 12. mája 2011 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu z 12. mája 2011“) uznaný za vinného z účasti na zločine porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 21 ods. 1 písm. b), § 20, § 194 ods. 1, 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) a e) a § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ako aj z účasti na zločine lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 21 ods. 1 písm. b), § 20, § 188 ods. 1 a 2 písm. c) a d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a e), ako aj § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 3 To 82/2011 z 24. novembra 2011 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 24. novembra 2011“) zamietol ako nedôvodné podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 23/2013 zo 16. októbra 2013 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“) na základe dovolania podaného (popri jeho spoluobvinených) aj sťažovateľom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodol, že právoplatným uznesením krajského súdu z 24. novembra 2011 bol porušený zákon aj v neprospech sťažovateľa, a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil. Najvyšší súd súčasne zrušil aj rozsudok okresného súdu z 12. mája 2011, ktorému prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd rozsudkom zo 16. októbra 2013 zároveň podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu 6. mája 2016 podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú odôvodnil (v podstate) tým, že v jeho prípade už uplynula maximálna lehota trvania väzby ustanovená Trestným poriadkom. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 102/2013 zo 16. mája 2016 žiadosť sťažovateľa zamietol. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením z 2. júna 2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu najmä uvádza:

«Podľa názoru sťažovateľa pri rozhodovaní o väzbe porušil Krajský súd v Trnave článok 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a článok 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

... Sťažovateľ bol vzatý do väzby rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 23/2013 zo dňa 16. 10. 2013, teda týmto dňom zrejme začala sťažovateľovi plynúť lehota väzby.

Sťažovateľ poukazuje na to, že konkrétne ide o väzbu v konaní pred súdom (súdnu väzbu), ktorá v zmysle § 76 ods. 6 písm. b/ Tr. por. nesmie spolu s väzbou v prípravnom konaní presiahnuť 36 mesiacov.

S týmto základným argumentom žiadosti sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal a ani sa ním nezaoberal, odôvodnenie rozhodnutia tak nezodpovedá základným požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia zasahujúceho do základných práv a slobôd a je protiústavné.

V podstate krajský súd iba skonštatoval, že väzba plynie od začiatku a trvá tri roky, je to vraj v súlade s gramatickým a systematickým výkladom ustanovenia § 77 ods. 3 Tr. por., ktorý neodôvodnil a rozhodol tak bez bližšieho zaoberania sa dôvodmi sťažnosti.

Z pohľadu gramatického a systematického výkladu je nesporné, že Trestný poriadok rozlišuje jednak lehotu väzby v prípravnom konaní a jednak lehotu väzby v konaní pred súdom (§ 76 ods. 1, ods. 6, ods. 7 Tr. por.).

Odpoveď na otázku určenia väzobnej lehoty, o ktorej bolo rozhodnuté podľa § 380 ods. 2 Tr. por., je nevyhnutné odvodzovať zo samotného účelu väzby, z obsahu právneho inštitútu väzby a najmä z ustanovení Ústavy Slovenskej republiky.

Tu je potrebné tiež zdôrazniť, že väzba môže trvať len nevyhnutný čas (§ 76 ods. 1 Tr. por.).

Keďže zákon rozlišuje väzbu v prípravnom konaní a väzbu v konaní pred súdom a pre každú z nich určuje maximálnu lehotu jej trvania, nie je možné ustanovenie § 77 ods. 3 Tr. por. vnímať izolovane a mimo rámca Trestného poriadku a vykladať ho bez ohľadu na vnímanie väzby a jej lehôt Trestným poriadkom ako celkom.

Aj samotné ustanovenie § 77 ods. 3 Tr. por. používa slovné spojenie „dĺžka väzby, o ktorej bolo rozhodnuté...“, pričom v danom prípade je jasné, že bolo rozhodnuté o väzbe týkajúcej sa konania pred súdom, pretože vrátenie veci na nové konanie a rozhodnutie rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 23/2013 zo dňa 16. 10. 2013 sa týka nezákonného konania, ktoré sa stalo až po ukončení prípravného trestného konania a po ukončení tejto časti lehoty trvania väzby.

Bolo by vážnym zásahom do práva sťažovateľa na osobnú slobodu, ak by mala byť lehota väzby počítaná odznova a v jeho neprospech, väzba v prípravnom konaní, ktorého sa zistené porušenie zákona v rozhodnutí o dovolaní netýkalo, sa mu započítavať musí.

Nová lehota väzby podľa § 77 ods. 3 Tr. por. sa síce posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní, ale pokiaľ bola vec vrátená do štádia po ukončení prípravného konania, nie je možné lehotu väzby pre súdne konanie počítavať spolu s lehotou väzby pre konanie prípravné.

Je to v rozpore s ustanovením § 76 ods. 6 písm. b/ a ods. 7 Tr. por. a narúša to systém Tr. por., popiera rozlišovanie väzby v prípravnom konaní a v konaní pred súdom.

V súlade s rozhodnutiami Ústavného súdu SR a ESLP sa ustanovenia zákona týkajúce sa zásahu do základných práv a slobôd musia vykladať reštriktívne a v prospech základných práv a slobôd.

Slovné spojenie „v pôvodnom konaní“ použité v ustanovení § 77 ods. 3 Tr. por. nemožno vzťahovať na celé trestné konanie, ale len na tú jeho časť, ktorého sa rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku týka.

Jednoducho povedané, samostatnú trojročnú lehotu trvania väzby pre konanie pred súdom Trestný poriadok nepozná.

Trojročná lehota trvania väzby sa vždy „skladá“ z dvoch častí, z lehoty väzby v prípravnom konaní a z lehoty väzby v konaní pred súdom, na tomto je postavený celý Trestný poriadok.

Sťažovateľ poukazuje na dikciu ustanovenia § 76 ods. 6 Tr. por., podľa ktorého celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť tridsaťšesť mesiacov.

... V danej veci sa rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 23/2013 zo dňa 16. 10. 2013 nezačalo nové prípravné konanie, ale vec sa vrátila do stavu konania pred súdom po podaní obžaloby.

Keďže sa vec nevrátila do stavu prípravného konania, vyplýva z toho, že rovnako ďalšie trvanie väzby sa bez akýchkoľvek pochybností môže týkať len lehôt určených pre trvanie väzby v konaní pred súdom, počítaných od momentu, ku ktorému sa vrátenie veci dovolacím súdom vzťahuje.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti potom sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 5 Tos/70/2016-4143 zo dňa 2. 6. 2016 porušil ústavné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos/70/2016-4143 zo dňa 2. 6. 2016 sa zrušuje.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto

možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Základné práva zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy vo svojom znení odkazujú na zákon, a preto pri posudzovaní otázky ich rešpektovania alebo porušenia musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj čl. 5 dohovoru, ktorý zaručuje slobodu a bezpečnosť, vo svojich ustanoveniach priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu možno vyvodiť, že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže ustanovenia čl. 17 ústavy zahŕňajú aj práva vyplývajúce z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07).

Podľa sťažovateľa k porušeniu ním označených základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru došlo v zásade tým, že krajský súd nesprávne vyložil a následne na jeho prípad nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku o dĺžke trvania väzby, do ktorej vzal sťažovateľa dovolací súd po zrušení predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. V nadväznosti na to sťažovateľ namieta, že krajský súd sa v napadnutom uznesení dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorej podstata spočíva najmä v tom, že podľa sťažovateľa *„zákon rozlišuje väzbu v prípravnom konaní a väzbu v konaní pred súdom a pre každú z nich určuje maximálnu lehotu jej trvania“*, a teda že *„väzba v prípravnom konaní, ktorého sa zistené porušenie zákona v rozhodnutí o dovolaní netýkalo, sa mu započítať musí“*.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti, pričom vzal do úvahy aj obsah predchádzajúceho uznesenia okresného súdu, s ktorým tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Z obsahu sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozsudkom najvyššieho súdu zo 16. októbra 2013, ktorým najvyšší súd ako súd dovolací okrem iného podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil právoplatný odsudzujúci rozsudok okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného z účastníctva na zločine porušovania domovej slobody

spolupáchateľstvom a z účasti na zločine lúpeže spolupáchateľstvom, za čo mu bol zrušeným rozsudkom okresného súdu okrem iného uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a osem mesiacov, ktorý sťažovateľ v čase rozhodnutia dovolacieho súdu vykonával.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Podľa § 380 ods. 3 Trestného poriadku dĺžka trvania väzby podľa § 380 ods. 2 sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní.

Podľa § 77 ods. 3 Trestného poriadku dĺžka trvania väzby, o ktorej bolo rozhodnuté v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa § 380 ods. 2 alebo § 403, sa posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní.

Podľa § 76 ods. 6 písm. b) Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť tridsaťšesť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin (čo je aj prípad sťažovateľa, pozn.).

Krajský súd napadnuté uznesenie v relevantnej časti odôvodnil takto:

„V otázke výkladu v ustanovení § 77 ods. 3 a § 308 ods. 3 (správne má byť § 380 ods. 3, pozn.) Trestného poriadku, sa sťažnostný súd stotožňuje s názorom prvostupňového súdu. K argumentom, ktoré uviedol sťažovateľ je potrebné uviesť, že citované ustanovenia Trestného poriadku sú vo vzťahu k tým ustanoveniam Trestného poriadku, ktoré určujú celkovú lehotu väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom (v konkrétnom prípade ide o ustanovenie § 76 ods. 6 písm. b) Trestného poriadku), vo vzťahu špeciality. Nie je teda rozhodujúce, či dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia vrátil vec do štádia konania pred súdom. Z gramatického a systematického výkladu ustanovenia § 77 ods. 3 Trestného poriadku nie je možné vyvodiť iný záver len taký, že na základe neho treba posudzovať dĺžku trvania väzby bez ohľadu na to, v akom štádiu

trestného konania sa vec nachádza. Ako správny je teda potrebné posudzovať záver prvostupňového súdu, že celková lehota trvania väzby obžalovaného uplynie 16. 10. 2016, keďže obžalovaný bol do väzby vzatý uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 10. 2013 spisová značka 3Tdo/23/2013 a jeho väzba tak začala dňom vydania tohto rozhodnutia.“

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej, vychádzajúc najmä z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu zjavne nie je neodôvodnené, svojvoľné alebo arbitrárne. Krajský súd ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval na posudzovanú vec sa vzťahujúce ustanovenia Trestného poriadku o dĺžke trvania väzby a svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd správne vychádzal z toho, že celková lehota väzby ustanovená v § 76 ods. 6 Trestného poriadku sa podľa § 77 ods. 3 a § 380 ods. 3 Trestného poriadku posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní bez ohľadu na to, v akom štádiu trestného konania sa vec po rozhodnutí dovolacieho súdu nachádza.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na to, že Trestný poriadok v § 76 ods. 6 ustanovuje celkovú lehotu väzby, z ktorej určitá časť v zákonom ustanovenom maximálnom rozsahu pripadá na štádium prípravného konania (§ 76 ods. 7 Trestného poriadku). Ak však v prípravnom konaní nedôjde k „vyčerpaniu“ zákonom ustanovenej maximálnej lehoty väzby vzťahujúcej sa na toto štádium trestného konania, „predlžuje“ sa lehota väzby v štádiu konania pred súdom o túto „nevyčerpanú“ časť maximálnej lehoty ustanovenej pre prípravné konanie, najviac do dosiahnutia celkovej lehoty väzby podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku [resp. zákonným spôsobom predĺženej celkovej lehoty väzby (m. m. IV. ÚS 430/2011, III. ÚS 39/2011)]. Uvedené pravidlo platí aj pre celkovú lehotu väzby po rozhodnutí dovolacieho súdu podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku s tým, že podľa výslovného znenia príslušného zákonného ustanovenia sa dĺžka trvania väzby v takom prípade posudzuje „samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní“ (§ 77 ods. 3 Trestného poriadku, obdobne § 380 ods. 3 Trestného poriadku), čo znamená, že do celkovej lehoty väzby, o ktorej bolo rozhodnuté podľa § 380 ods. 2

Trestného poriadku, nemožno započítať čas, ktorý obvinený strávil vo väzbe v pôvodnom konaní (či už v prípravnom, alebo súdnom konaní).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje nedostatky ústavnej intenzity, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júla 2016